

den Besynderlighed tilstede i Postadministrationen, at medens adskillige Brevsamlingssteder havde Kasfationsstempel, saa var der en hel Del Brevsamlingssteder og Landposten, som ikke vare i Besiddelse af Kasfationsstempel, og at der derved opstod saadanne besynderlige Forhold, at medens Breve fra Brevsamlingssteder kunne befordres gennem Landposten eller ad de sædvanlige Veie for en Løst af 4 Ore, saa koste ethvert Brev paa Grund af Mangel paa Kasfationsstempel, naar det gaar fra det ene Brevsamlingssted til det andet, et helt Frimærke til 8 Ore, altsaa lige det Dobbelte, fordi det skal til et Posthus for at blive fæstet. Jeg antager ikke, at det vil være nødvendigt tiere at henlede Opmærksomheden herpaa, da det dog maa være indlysende, at Publikum i alle Egne af Landet maa være ligeberettiget til at faae Del i de Lempelser, som Postloven tilbyder, og at man altsaa kan vente i den nærmeste Fremtid, at de Brevsamlingssteder og Landposten, som nu mangle saadanne Stempler, ville faae dem tilbedte.

Indenrigsministeren (Lobjens): Jeg tør tro, at det høie Thing vil finde det rigtigt, at jeg afholder mig fra at udtale mig om den Omordning af Posttaxterne, som forrige Aar var Gjenstand for Behandling her i Thinget, men som ikke kunde føres til et Resultat, da der ikke kunde opnaas Overensstemmelse mellem Regjeringen og Udvalget. Det her foreliggende Lovforslag har fra ingen Side mødt Modsigelse, og jeg tør saaledes tro, at ærede Medlemmer med mig ville være enige i, at det er praktisk og saa at sige medført som en Nødvendighed af Forholdene. Jeg skal derfor kun gjøre et Par enkelte Bemærkninger, og da navnlig til det ærede Medlem, som først havde Ordet (Eh. Nielsen), yttre, at den Nedsættelse, som der er Tale om i Motiverne, Sp. 2284, kun er til Oplysning for de ærede Medlemmer, som skulle sætte sig ind i denne Sag. Nogen maa denne Nedsættelse vel komme til Gode, thi den gaar jo ud af Postkassen, og maa saaledes komme Publikum til Gode; men den er jo fra Regjeringens Side paa ingen Maade betragtet som en Nedsættelse, og man ønsker ikke, at Nogen skulde stemme for Lovforslaget paa Grund af, at der derved bevirkes en Nedsættelse. Det er som sagt kun en Oplysning af ren finantseel Natur, og Regjeringen vilde ikke have kunnet gaa ind paa Ordningen, hvis det ikke havde været en i Forhold til Sagens Betydning meget ringe Nedsættelse. Naar det ærede Medlem troede, at det var en Forglemmelse, at man ikke, da Beskjendtgjørelsen af 19de Decbr. udkom, samtidig henlede Opmærksomheden paa, at man maatte tage Hensyn til Røntlovens § 18, 2det Membrum, saa maa jeg dog sige, at det ingenlunde er saa. Man blev senere gjort opmærksom paa, at Folk meget let vilde glemme Røntlovens § 18, 2det Membrum, naar de læste Be-

skjendtgjørelsen, og at det vistnok vilde være forstandigt at henlede Opmærksomheden derpaa, derfor emanerede den senere Beskjendtgjørelse, som blev sat i Forbindelse med den første. Men jeg tror at turde paasta, at Enhver er forpligtet til at kjende Lovene, derfor gives der Lov, og derfor bringes de til offentlig Kundskab, og altsaa tør man ved at udtale Beskjendtgjørelsen med Sikkerhed gaa ud fra, at en saa ny Lov som Røntloven, der netop paa den Tid skulde føres ud i Livet, var beskjendt for Alle dem, som overhovedet havde Interesse af at kjende det nye Røntsystem, som man vilde benytte. Jeg tror derfor, at det er noget ubilligt, naar det ærede Medlem vil fremsætte det som en Forglemmelse, der virkelig kun var en Opmærksomhed fra Administrationens Side, for at de, der mulig maatte have glemt den nye meget indgribende Lovbestemmelse, kunne blive opmærksomme paa, at de dog maatte tage den med i Betragtning ved Udmøntningen af den først udgivne Beskjendtgjørelse. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgfreds (Luzen), som udtalte sig med Hensyn til de finantsele Resultater, der findes i Motiverne, bemærkede ogsaa, at for almindelige Breve maatte der vistnok ogsaa beregnes en Nedgang, og anførte som et Exempel, at naar 1 Frimærke koste 8 Ore, 2 Frimærker 16 Ore, saa vil man ved at kjøbe 3 komme til at give 25 Ore. Men dette tror jeg, maa være en Misforstaaelse, thi det er ingenlunde stemmende med Røntlovens § 18, 2det Membrum. For det første vil man jo dog kunne sige, at, naar man i tre Repriser kjøber 3 enkelte Postmærker, vilde man ikke, naar man kom tredje Gang, komme til at give en Ore til, og saaledes tror jeg heller ikke, at det, at man kjøber 1 eller flere Postmærker, overhovedet kan henføres til de Bestemmelser, som komme ind under § 18, 2det Membrum. Det maa vistnok anses for en Handel, som gjøres mellem Postvæsenet og vedkommende Kjøber, naar han kjøber disse Postmærker; kjøber han flere, modtager han dem alle til samme Pris, indtil han kjøber saa stort et Kvantum, at Postvæsenet anser ham for en større Konsument, som man maa indrømme en Rabat. Jeg skal indskrænke mig til disse faa Bemærkninger, idet jeg skal sige til det ærede Medlem for Ribe Amt (Eh. Kruse), at jeg skal undersøge dette Spørgsmaal om Kasfationsstemplerne, som han nu for anden Gang bringer ind heri Salen, og jeg skal slutte med at anbefale det høie Thing til fremme denne Sag, som dog har stor praktisk Betydning, da et stort Antal Medborgere daglig i deres Forhold til Postvæsenet ville nyde Godt af denne Lov, idet jeg haaber, at Thinget vil skjænke den en saa hurtig Behandling, som det maatte anse for passende.

Da ikke flere begjærede Ordet, var Forhandlingen sluttet.